

Reisverslag Duotocht 2018 a/b van de Watertuin

Schipper: Harm
Maat: Tom
Boot: Victoire 10.44

1. De voorbereiding

Onze kennismaking met de Duotocht vorig jaar smaakte naar meer. Dus toen Harm vroeg of ik dit jaar weer mee ging zei ik volmondig ja. Het ging vorig jaar best goed, al hadden we als rookies wel de nodige fouten gemaakt. Dit jaar gingen we niet alleen voor reglementair finishen, maar ook voor een plek bij de eerste drie.

Nu we beter wisten wat ons te wachten stond, konden we ons beter voorbereiden. Voor mij betekende dat vooral beter uitgerust van start gaan. Met een betere kennis van het vaargebied en een aantal uitgewerkte scenario's, rekening houdend met de weersverwachting en (uiteraard) het getij.

De lichtweerschoten waren weer aan boord, net als een grotere gennaker voor licht weer. Die bleken uiteraard niet nodig. De te korte vaarboom die we vorig jaar aan boord hadden (een spiboom) was verwisseld voor een carbon surfmast. Top!

2. De boot

De Victoire 1044 van Harm is een fijn en zeewaardig jacht. De diepgang van 1.90 is wat veel voor de Zeeuwse stromen, maar de degelijke kielbevestiging heeft zich al meermalen bewezen. Zoals vorig jaar op de keien voor Breskens... En hoewel het een rasechte waterverplaatser is, is de snelheid prima. Planeren met ruime wind zit er weliswaar niet in en een bootsnelheid van 7,5 knoop is zo'n beetje het maximum, maar geen zee gaat haar te hoog en opkruisen tegen 30 knopen wind is geen probleem. Voor de boot dan.

3. Grenzen verleggen

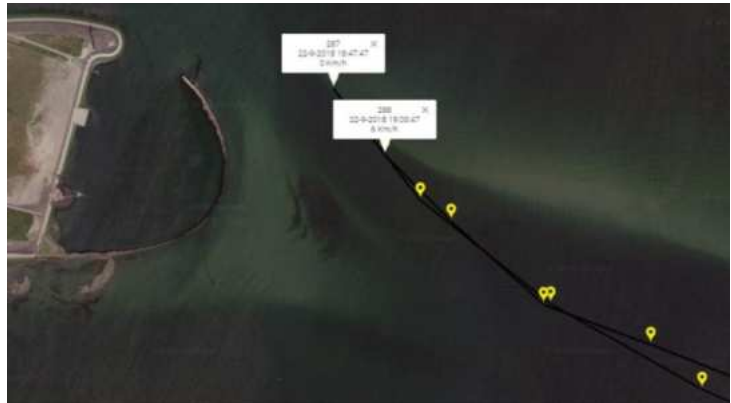

“Grenzen verleggen”, daar gaat het om, aldus in het inleidende praatje van Saul. Dat werd dan ook de gevleugelde uitspraak aan boord dit jaar op het moment dat een van ons twijfelde of we dat haventje (Gorishoek, Stavenisse) wel zouden aanlopen met deze lage waterstand. Of dat we wel onder de Zeelandbrug door zouden kunnen. En ja, dat resulteerde een aantal in situaties

die we normaal gesproken niet opzoeken. Zoals toch maar onder het vaste deel van de Zeelandbrug door, omdat dat veel tijd scheelde en theoretisch zou moeten kunnen. En zowaar, kruipend eronder door bleek inderdaad dat we nog wat ruimte over hadden! Hartslag 180, maar geen centje pijn.

4. Gestrand!

Die grenzen waar we regelmatig tegenaan liepen hadden voornamelijk te maken met de waterdiepte. Diepte berekenen aan de hand van de kaart en het tij is voor ons (en zeker voor mij als IJsselmeerzeiler) best wel even een klusje, zeker bij het oplopende slaapttekort. We hebben dan ook een keer of zes ongepland de bodem geraakt. Echt spannend werd het toen we Burghsluis probeerden te bereiken via het Oliegeultje met afgaand water. Het was een uurtje later dan gepland, de schemer was inmiddels ingevallen, maar ach laten we onze grenzen verleggen! Vlak langs de boeienlijn leek volgens de kaart nog net genoeg water te staan. Dat bleek toch 50 centimeter te weinig. Muurvast met 2 knoop stroom achterop vond ik geen pretje. Met zijn tweeën hangend aan het want en de motor vol bij lukte het na een kwartier om toch weer los te komen. Opgelucht keerden we op onze schreden terug. In gedachten zag ik ons al de nacht doorbrengen op de plaat; geen pretje.

5. Sportschool

Roeien was dit jaar niet nodig, maar de arm- en schouderspieren hadden het wel bijzonder zwaar. Onze gekozen strategie had als consequentie dat we vrijdag de hele dag moesten kruisen. Beetje jammer dat de wind op het Hollands Diep pal tegen stond. En dat we de vaargeul niet mochten bevaren, want het “fietspad” voor de jachten is soms niet breder dan een meter of 30. Goed, dat wisten we van tevoren en de boot kan dat prima aan. En dat het 30 knopen ging waaien was ook geen verrassing. Effe doorbijten dus. Het duurde even voor we de slag echt te pakken hadden, maar

het ging steeds soepeler met steeds betere kruishoeken en behoud van snelheid. En na 87 (!) keer overstag te zijn gegaan was de Volkerak sluis in zicht. Nog maar 34

slagen naar Bruinisse, al wisten we dat toen nog niet. “Normale” zeilers blijven op zo’n dag lekker in de haven liggen of kiezen desnoods een mooi bezeeilde koers. Tot die categorie behoren we blijkbaar niet (en jij vast ook niet als je dit leest). En we wilden door; punten verzamelen en op tijd terug zijn op het Veerse Meer.

6. De strategie

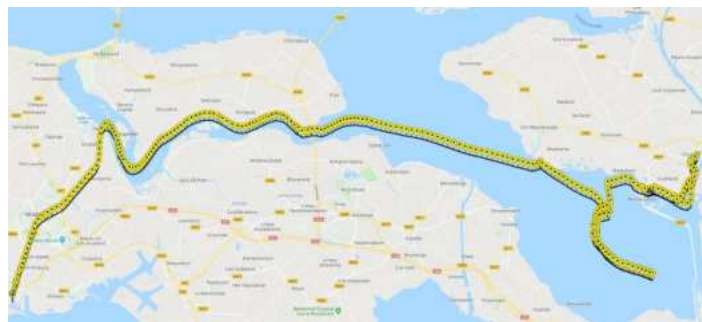
In de basis hadden we dezelfde strategie als vorig jaar. Alle verplichte havens en geulen aan doen en vooral zoveel mogelijk bonuspunten pakken. En onderweg losse punten meepakken waar we langs komen. De (verwachte) harde wind beperkte het aantal keuzes behoorlijk. Met de Westerschelde en Noordzee “off limits”, was in elk geval het eerste traject helder en hadden we op het Kanaal door Walcheren alle tijd om de strategie verder uit te werken.

De beperkte bediening van verschillende bruggen en sluisen bij harde wind maakte de puzzel wat lastiger. Het was onduidelijk hoe lang Tholen nog bereikbaar zou blijven. Ook de Haringvlietbrug zou een spelbreker kunnen worden op vrijdag. Die twee factoren bepaalden onze strategie.

7. Van dag tot dag

A. Woensdagnacht

Zowel heen als terug zou de route via het Veerse Meer lopen. Door het wegvallen van opdrachten op Noordzee en Westerschelde, promoveerden de Oranjeplaat en Rondje Zandkreekplaat van “verplicht” naar zoals dat bij ons aan boord ging heten “dubbel verplicht”. Maar daar zouden we op de terugweg nog wel langs komen. We

wilden zo snel mogelijk richting Tholen en eerst het tij nog pakken voor de Pietermanskreek.

Dus in één keer door naar de Zandkreeksluis, achtervolgd door de Joanna. Dat wil zeggen, na een kleine MOB-oefening omdat we voor de sluis een stootwil verloren. Lekker begin ;-)

De eerste punten pakten we in Gorishoek. Nog nooit geweest. En is dat wel aan te lopen met onze diepgang? Het gebrek aan verlichting hielp niet echt, maar gelukkig stond er niet veel wind. Geen probleem en de Joanna volgde vlak achter ons. Net als in de Pietermanskreek en richting Tholen. Terug vanuit Tholen, opkruisend in het smalle geultje deden we met hen een wedstrijdje wie het vaakst en hardst wist vast te lopen. Wij wonnen...

B. Donderdag

Voor mij een paar uurtjes rust en Harm heeft Yerseke nog even aangedaan. Daarna door naar Stavenisse. Dat was ook een grens die verlegd moest worden, want “dubbel verplicht”. Zou moeten

lukken met het tij en het was even billen knippen, maar er stond nog 20 centimeter water onder de kiel. Goed, Stavenisse ook weer gezien en door naar St. Philipsland. Tijd voor Harm om wat te slapen. Heerlijk zeilweer; blauwe luchten en een lekker lopend windje.

Daarna door richting het Haringvliet. Onderweg pakten we nog een paar punten mee. Ooltgensplaat was minder diep dan op de kaart stond. Ik hoorde vanuit mijn kooi een hoop motorgeweld en wat

verwensingen die ik niet zal herhalen. Ik deed maar gewoon of ik sliep.

Het rondje Hoeksche Waard was een verplicht nummer doordat in ieder geval Blinckvliet aangedaan moest worden. Omdat we vrijdag de Haringvliet brug wilden vermijden (gezien de windverwachting zou hij wellicht niet draaien), kozen we voor het rondje met de klok mee. Voordeel: stroom mee op het Spui. Nadeel: vrijdag tegen harde wind opkruisen op het Hollands Diep. De Sigmund kwam na ons de sluis uit en koos de andere richting.

Met ons mee door de brug voer de Umoya, waar we de hele nacht als kat en muis achter elkaar voeren; rond Tiengemeten, het Aardappelengat, Hellevoetsluis en Blinckvliet.

In de vluchthaven Zuid zijn we een paar uur blijven liggen. Koud, nat en moe.

C. Vrijdag

Relatief uitgerust begonnen we aan het zwaarste deel van de reis. Fysiek dan. Want met prachtige Hollandse luchten en een lekkere deining voelde de Watertuin zich in haarelement. En wij ook! Al bedachten we

wel hoe fijn het zou zijn om een keefok te hebben.

Door tegemoet komende jachten werden we wat meewarig bekeken, want wie gaat er nu voor zijn lol tegen 30 knopen wind opkruisen? Tja... Uitgeput bereikten we de Volkeraksluis. Op het Volkerak zou het vast wat rustiger aan toe gaan, toch? Nou, niet dus. Hogere golven en nog meer wind, maar gelukkig is het daar natuurlijk wel breder. Moe gestreden legden we aan in Bruinisse waar we de verplichte overnachting zouden doen. Maar ja, het was pas 6 uur 's avonds, dus we hadden nog 2 uur beschikbaar. Toch nog maar door naar Herkingen, om een paar puntjes te pakken en een betere uitgangspositie voor zaterdag te hebben.

De windsurfers genoten in het kanaaltje naar Herkingen en maakten acrobatische sprongen. Prachtig!

D. Zaterdag

We werden wakker met een prachtige zonsopgang en die werd dan ook veel gedeeld in de groepsapp. Maar ja, zoals mijn oma altijd zei: "ochtendrood, water in de sloot". Er stond ons inderdaad een heleboel regen te wachten.

Vandaag stond er een rondje Grevelingen op het menu. Even na middernacht was de planning de Zandkreeksluis door te gaan en als we tijd over zouden hebben, konden we nog wat punten pakken op de Oosterschelde. De Grevelingen is het thuiswater van Harm, dus hij weet blindelings de weg. Ik niet en ik voer dan ook prompt de Hals voorbij. Handig! Gelukkig was Harm er snel achter en bleef het verlies beperkt. Onder enorme dreigende luchten en af en toe een stortbui werkte we ons langs alle opdrachten op de Grevelingen. Dat ging allemaal heerlijk soepel, al miste ik bijna een boeitje bij de Middelpaat. Ik dacht trouwens dat die boeitjes de 2-meterlijn markeerden, maar dat bleek niet helemaal het geval te zijn. Met een kleine stuurcorrectie waren weer in diep genoeg water deze keer.

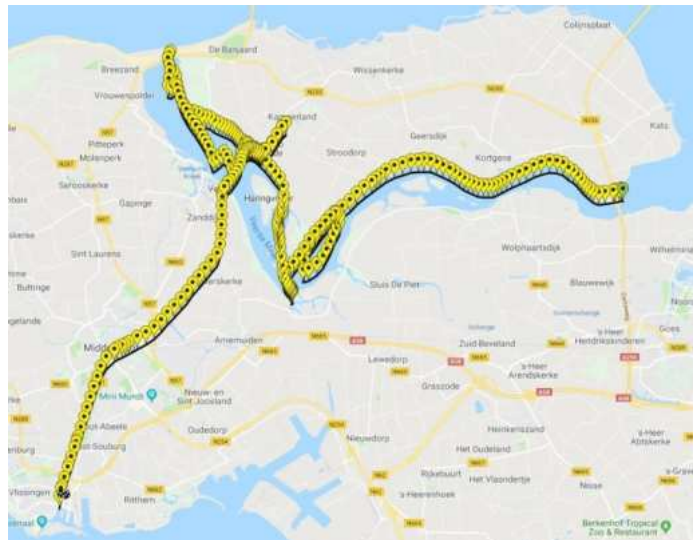

Door richting Oosterschelde. De flatgebouwen die ik vorig jaar midden in de nacht steeds zag op de Keeten waren gelukkig weer weg (ik hoorde later dat hallucinaties vrij algemeen voorkomen tijdens de Duotocht). Nog tijd genoeg om punten te sprokkelen voordat we richting Veerse Meer moesten. Na Zierikzee twijfel: naar Burghsluis, Betonhaven, of rondje Vuilbaard? Burghsluis bleek niet bezeild, dus eerst maar naar de Geul van de Roggenplaat. En dan alsnog via het Oliegeultje naar Burghsluis. Moest net kunnen... Hoe dat verliep lazen jullie hierboven onder "Gestrand!". Burghsluis viel dus af en van de schrik bekomen vergaten we zelfs de Geul van de

Roggenplaat in het logboek te vermelden. De wedstrijdcommissie corrigeerde dat gelukkig later. Het rondje Vuilbaard was volgens WinGPS anderhalf uur varen. Volgens GBV (Gezond Boeren Verstand) met de actuele snelheid drie uur. Daar klopte dus iets niet. Het rondje was niet haalbaar, dus gingen we voor de triple Colijnsplaat+Kats+Goesche Sas. En dus nog even onder het vaste deel van de Zeelandbrug door. Grenzen verleggen! Net na middernacht gleden we door de Zandkreeksluis.

E. Zondag

Dit keer zouden we geen punten laten liggen op het Veerse Meer. De verplichte opdrachten stonden eerst op het programma. Het aanlopen van Oranjeplaat was een herhaling van vorig jaar. Net niet bezeild, weinig wind, donker. Alleen nu hadden we een lange vaarboom. Terwijl Harm zo hoog mogelijk probeerde te lopen, duwde ik steeds de punt uit de blubber. Het duurde even maar de voldoening was groot toen we vastlagen. Om de rust niet te verstoren zijn we daarna onder zeil weer vertrokken. Het restant van de nacht heb ik de Vaarwater langs Kamperland afgevaren. Blijft wel opletten in het donker met steigers en ander objecten vlak langs (en in!) de vaargeul. En waar eindigt dat Vaarwater dan precies? Dat werd ons bij de prijsuitreiking vermeld, maar ik nam het zekere voor het onzekere en rondde het laatste boetje. "Gaat dat wel?", vroeg Harm. "Ja, volgens de kaart heb ik ook nog genoeg diepte om de boei te ronden". Uuh, niet dus. Met de genua bak waren we gelukkig zo weer los. Inmiddels was het "druk" met deelnemers geworden en kwamen we onder meer de Prince of Tides, de winnaar van vorig jaar tegen. Nog even naar Kamperland en terug naar Vlissingen. Slapen!

8. Tot slot

Tijdens onze kennismaking met de Duotocht vorig jaar hebben we volop genoten. Er waren momenten van verwondering door onze onbekendheid met de geschreven en ongeschreven regels van de tocht. We wisten nu waar we aan begonnen en dat deed me terugdenken aan eerdere meerdaagse tochten, waar je met wat meer ervaring beter je rusttijden indeelt en nog meer geniet van de ervaring. Dat was nu net zo. Fanatiek als we zijn, wilden we het maximale uit onszelf en ons materiaal halen. Weer en wind neem je daarbij voor lief. Al wordt het wat vervelend als ook je tweede zeiljas begint door te lekken, of dat je een uur nodig hebt om je voeten droog en warm te krijgen in je slaapzak.

Dat is allemaal vergeten als de tocht ten einde is. Ons doel (de top 3) hebben we behaald. Maar veel belangrijker is dat we weer een geweldige ervaring hebben gehad met varen van de Duotocht, waarbij je niet tegen, maar vooral met elkaar zeilt. En volgend jaar? Hij staat alweer rood gemarkeerd in de agenda.

